

Renewal of Life Parasha Ki Tavo

Devarim - ch. 26

1 It will be when you enter the Land that HASHEM, your God, gives you as an inheritance, and you possess it, and dwell in it, 2 that you shall take of the first of every fruit of the ground that you bring in from your Land that HASHEM, your God, gives you, and you shall put it in a basket and go to the place that HASHEM, your God, will choose, to make His Name rest there.

3 You shall come to whomever will be the Kohen in those days, and you shall say to him, "I declare today to HASHEM, your God, that I have come to the Land that HASHEM swore to our forefathers to give us." 4 The Kohen shall take the basket from your hand, and lay it before the Altar of HASHEM, your God.

with signs and with wonders. 9 He brought us to this place, and He gave us this Land, a Land flowing with milk and honey. 10 And now, behold! I have brought the first fruit of the ground that You have given me, O HASHEM!" And you shall lay it before HASHEM, your God, and you shall prostrate yourself before HASHEM, your God.

11 You shall be glad with all the goodness that HASHEM, your God, has given you and your household — you and the Levite and the proselyte who is in your midst.

2 Shen Mishnevel - pg 414

The sidrah opens with the mitzvah of *bikkurim* (bringing first fruits). Briefly, when the Beis HaMikdash stood, the Jewish farmer selected his best fruits and brought them to Jerusalem in a special ceremony. There he gave the fruits to a *kohen*, who waved them before the altar in the Beis HaMikdash. Then the owner made a declaration about the history of *Klal Yisrael* and how God brought them from slavery to the promised land.

4 The mitzvah of *bikkurim* is considered to be most fundamental to Jewish life:

Rabbi Huna said in the name of Rabbi Matna, "The world was created in the merit of three things: in the merit of *challah* [separating a piece from the dough and giving it to a *kohen*], in the merit of *ma'asros* [tithes], and in the merit of *bikkurim*. What is the reason? There is no beginning but *bikkurim*, as the verse says, *The first of the bikkurim of your field...* (Shemos 23:19)."¹

(Bereishis Rabbah 1:4)*

Why is this mitzvah considered of such great significance that its observance justified the creation of the world?

6

This *Zohar* will be the key to our understanding the fundamental role of *bikkurim* in Jewish thought. It declares that the function of the mitzvah of *bikkurim* is to emphasize to the individual, and indeed to make him declare, that his very existence in Eretz Yisrael is dependent not on his own merits, but on the grace of God. This, we may suggest, is akin to the purpose of creation itself — for mankind to realize that he was created through the *chesed* of God alone and for him to admit this and accept the consequences. The Ramban tells us:

The intention of all the mitzvos is that we should believe in our God and concede to Him that He created us...

(Ramban, Shemos 13:16)

So in the merit of the *bikkurim* the world was created. That is, the idea which underlies this mitzvah is also the concept which motivates the whole of creation.

ולי נראה לומר: מדוע לעשיר מחזירים הקלות ולעני לוקחים הקלות - מפני שהעשיר שמביא הבכורים בכלים של כסף והוב הוא מתגאה בזה, לכן אומרים לו: קח הגאווה שלך, לא צריכים הכסף והזהב שלך, כי תועבת ה' כל גבה לב, אבל העני שהביא בקלות של נצרים הוא בא כהכנעה ושפל רוח, והקב"ה שוכן את דכא ושפל רוח. על כן לוקחים ממנו גם הקלות, כי גם הקלות של השפל רוח הוא יקר וחביב להקב"ה.

3 Let us try to gain a deeper understanding of this important mitzvah. Chazal note:

* Moshe gazed with *ruach hakodesh* [Divine inspiration] and saw that in the future the Beis HaMikdash would be destroyed and that the *bikkurim* would terminate. So he arose and instituted for Yisrael that they should pray three times daily.

(Midrash Tanchuma, Ki Savo 1)

5 We will begin with a quote from the *Zohar*, which discusses the declaration which the donor of the *bikkurim* makes to the *kohen* at the Beis HaMikdash:

* They need to show and to concede that only because of Divine *chesed* do they merit all this and dwell in the land. He brought them into this land, provided them with all of this goodness. This is why they must say all of these things to the *kohen*...because he represents the *chesed* of God.

(Zohar HaKadosh 2:79b)

7

The bringing of the *bikkurim* encompasses the three main arenas of human life: *thought*, *speech*, and *action*. The fruits were brought to the Beis HaMikdash, waved before the altar, and set down there; these are actions. The owner of the fruits recited the declaration; this is speech. Finally, he prostrated himself before leaving; this is an expression of intellectual submission to the will of God, which takes place in thought. This explains why *bikkurim* is considered such a dear mitzvah in God's eyes, for the entire personality is involved in its performance. These three categories of human activity correspond to, and are motivated by, the three parts of the soul: *nefesh*, *ruach*, and *neshamah*. We thus see the whole personality involved in realizing the sovereignty of God and admitting that He created us and the world in which we live. This accurately reflects the entire purpose of man's creation.

8 ענין ענין - ענין ענין

במס' בכא קמא (דף צ"ב) שנינו "בתר עניא אולא עניותא" העשירים מביאים בכוריהם בקלות של כסף והיו מחזירים להם הקלות, והעניים מביאים אותם ככל נצרים ולא היו מחזירים להם הקלות. ואמר טעם ע"ו הגאון ר' אהרן בקשת

9

With this, we may return to the *midrash* with which we began. It is true that Moshe Rabbeinu saw with prophetic vision that the Beis HaMikdash would be destroyed and that with this many mitzvos would become defunct, but it was the future loss of *bikkurim* which particularly distressed him. He felt that the great feelings aroused by this mitzvah could not be allowed to terminate with the loss of the Beis HaMikdash and thus instituted a system of prayer to compensate.

10

It is evident that the overriding function of prayer is to subjugate one's personality and will to God, by admitting one's reliance upon Him. We learn that the *Avos* originally instituted the prayer services:

Avraham instituted the *shacharis* prayer...Yitzchak instituted the *minchah* prayer...Yaakov instituted the *ma'ariv* prayer.

(Berachos 26b)

Avraham represents the intellect. He was the first to break away from idolatry (an intellectual error) and appreciate the greatness of God. He sanctified his intellect by dedicating it to God. Chazal tell us:

He had no father and no rebbe, so from whom did he learn Torah? God prepared his two kidneys like two rabbis, and they sprung forth and taught him Torah and wisdom...

(Bereishis Rabbah 61:1)

Avraham's intense intellectual dedication prompted him to institute *shacharis* (morning service). The Hebrew word for "morning" is *boker*, which also means "clarity." It is a time of intellectual clarity for mankind and thus corresponds to Avraham himself.

12 The Art of Jewish Prayer - R. Kirzner pg 10.

The Hebrew words for prayer tell us something about what is supposed to happen when we pray. The Hebrew word *lihitpallel* is usually translated as "to pray," but *lihitpallel* also means "to judge oneself." Prayer is supposed to be a process by which we preface any words that we might say to God by first taking a long, hard look at who we are spiritually. Before we pray we have to ask ourselves: "What am I doing with my

15

Finally, it was Yaakov who instituted the *ma'ariv* prayer. He achieved a still higher level of personal development than either his father or grandfather and was able to sanctify not only his intellect and emotions, but even his physical body. He was totally in control of his body and generally considered to have been the perfect specimen of humanity, as is evident from the following:

...and Yaakov was a perfect man, dwelling in tents.

(Bereishis 25:27)

...and he offered sacrifices to the God of his father Yitzchak.

(Ibid. 46:1)

Here Yaakov offered peace offerings, the forerunners of the *shelamim* offerings which brought peace between God, the *kohanim*, and the owner (as each received a piece of the animal).¹ Only Yaakov, in distinction from Avraham and Yitzchak, is recorded as having brought these offerings, for only a man who has reached physical, as well as intellectual and emotional, perfection may bring an offering from which he may eat. This is because the consumption of holy food presupposes the ability to sanctify the physical.

Thus Yaakov instituted the *ma'ariv* prayer, which corresponds to the limbs and fats of the animal offerings which roasted overnight on the altar in the Beis HaMikdash. These are the most physical parts of the offerings and thus correspond to Yaakov, the man who sanctified all three arenas of human life.

13 Yitzchak achieved a greater standard of devotion than his father. Not only was he able to sanctify his intellect, but he also sanctified his emotional soul. He was prepared to offer his very life on the altar and thus showed how he subjugated his soul to the service of God. It is the emotional soul which is the source of the human ability to talk, as it was the conjunction of this soul with the body which first enabled Adam HaRishon to speak.¹ *Minchah* (afternoon service) corresponds to this soul. The verse describes not a person bringing a *minchah* offering (for which our daily *minchah* service is named) but instead a soul:

And when a soul will offer a *minchah* sacrifice to God...

(Vayikra 2:1)

Indeed, the word *minchah* finds its root in the word *memichah*, meaning "rest." The state of rest intended is one experienced by the soul. We see clearly that the *refesh* corresponds to Yitzchak, who thus inaugurated the *minchah* prayer.

14 - R. Kirzner: pg 18

Since we can't understand God, how can we go through the motions of trying to reach Him?

The answer is very simple. While our intellects cannot understand God, our emotions and hearts can comprehend and feel God. Were prayer a function only of our brains, then we would never be able to pray. The brain would never be able to transcend its physical limitations to truly comprehend God. Our hearts have the capacity to reach where our intellects can't. A heart can sometimes understand how to reach another human being where the mind cannot fathom how to do so. Our minds might believe that God exists, but our hearts can feel and know how God exists.

As much as we yearn to reach a God who at times seems inaccessible, God yearns, as it were, to respond to our strivings. Were our entire task in prayer to try to engage our hearts to talk to God, we might not succeed. However, the process of prayer is not a one-way street. Once we start talking to God, we demonstrate that we are trying to access Him. That act on our parts is very touching, so to speak, to Him. He desires the relationship with us as much as we need the relationship with Him. When we attempt to come closer to God, He responds by narrowing the gap. If we sincerely want to talk to God, then our prayers never go unanswered.

16 pg 274

When we bow, we show that we subjugate our will to God and acknowledge His will as being supreme. We demonstrate that God has ultimate wisdom and goodness and is the ultimate Director of our lives. Every time we bow, we break our resistance to allowing ourselves to be dominated by God's will. We demonstrate physically that we want to break our "stiff-necked" approach that denies that what God commands is good for us.

17

We have seen that each of the three daily prayer services, which correspond to the *Avos*, provides a unique opportunity to subjugate oneself to the will of God. *Shacharis* is for the intellect; *minchah*, the emotions; and *ma'ariv*, the physical. Combined these prayers have the potential to replace the opportunity for connection to God which was lost when the Beis HaMikdash was destroyed and the mitzvah of *bikkurim* canceled. Thus when Moshe, in his great wisdom, saw in a prophecy that one day *klal Yisrael* would no longer be able to bring the *bikkurim*, he arose and instituted the three prayers in their stead.

18 א"ל ע"פ פרט זכורים, שמינו

צפוק ש"י זכרנו השמחה לפי ה',
 והשמחה היינו צפוק ידים ורגלים
 צפוק כל הגוף לפי ה'. ואפשר שזה
העיקר שפעל משה רבינו שלא יצטל עין
זה כשיחבר המקדש, וכמו שאנו אומרים
בחפילה שלם רגלים "ואין אנו יכולים
לעלות וליראות ולהשחוח לפניך". ואף
 שמעשה השמחה שייך גם עכשיו, אבל
 להשחוח צפוק לגמרי אין זה אלא
 כשהוא לפי ה',⁴ כמו שזכרנו במקום
 אחר לענין "ראה", שעיקרה לא היחה
 אלא במקדש, ולכן המקין משה ג' חפילות,
 היינו שפעל גם בחפלה מחקיים ההכנה
 והצפוק כמו ש"י במקדש. הוא שהביא
המדרש מהפסוק "נשמחה ונכרעה
ונצרכה" ג' לשונות של הכנה לפי ה'
נגד ה' חפילות בכל יום. ומינו במשנה
(ברכות כח): "כיון את לבו כנגד בית
קדשי הקדשים"⁵, היינו שלא רק שיחשו
כאלו עומד בקה"ל, אלא י"ל שהכוונה
היא שיכול האדם לטהר את לבו ואת
הרגשותיו עד שירגיש את עלמו מתח
עומד לפני ה' במקדש, בצוה הכנה
ובאותו צפוק ש"י במקדש.

ויש לזכר עוד צוה, שמה שנחמד עין
 השמחה בחורה ע"י פרשת הזכור

לא הי' זה רק לשעה, כי דבר הכבוד
 בחורה הוא לנחמיות ולא יצטל לעולם, הוא
מה שזפה משה רבינו, ראה והצין
שהחורה היא נחמיות וע"כ לא תצטל
ההשמחה, וגילה לנו משה רבינו שחפילה
היא ההמשך של זכורים לכל ענינים הנ"ל
לענין השמחה, להינין ההכנה
והצפוק לפי ה', ולענין קידוש הראשית
כנ"ל, וכן לענין ההכרה שהכל מהשי"ת,
כל זה אפה משה רבינו, שענינים אלו
נכללים הם זכרות הזכורים, וההמשך
שלהם הוא ע"י ג' חפילות שמתפללים
בכל יום.

19 א"ל ע"פ פרט זכורים, שמינו

על דרך זה כותב רבי צדוק הכהן (ספר רסיסי לילה אות [ל"ז]):
 "ישראל ראשית תבואתה שהם תכלית המכוון בבריאה והתכלית
 נקראת ראשית, שסוף מעשה במחשבה תחלה".
 הרי התבאר, שענין ה'ראשית' הוא 'ראשית המחשבה', ומעתה ביאור
 המלים 'בראשית ברא' הוא, שה'ראשית' היא השורש והיסוד לכל
 הרצונות והפעולות שפעל הבורא יתברך בברוא עולמו, והיא התכלית
 והמגמה שאליה מכוונים כל פרטי העולם, ולקראתו צועדים הכל.
 ישראל נקראו "ראשית", לפי שמציאותם היא המציאות העיקרית
 בבריאה, שעל ידיהם תכלית העולם יוצאת לפועל.

כותב ה"שפת אמת" (שנת תרמ"ט):

"כי מצות זכורים היא לתביא ה'ראשית' למקדש, ועל ידי זה
 נתחדש הפנימיות, שכתוב 'בראשית ברא', ודרשו חז"ל - בשביל
 ישראל שנקראו ראשית. ולמה נתכנו כאן בשם ראשית? ועוד קשה
 ובשביל ישראל נבראו כל האומות? אך הפירוש, שכן ברא השם
 יתברך עולם הזה להיות לו בו ראשית וחלק, וכמ"ש בתנא דבי
 אליהו על הקב"ה עשיר ושמח בחלקו. כי בודאי (כל) יכול השם
 יתברך לברוא העולם באופן שיכירו הכל את כבוד מלכותו
 יתברך... ורק רוצה הקב"ה להיות עדות בעולם שהוא יתברך
בראו, וזה ה'ראשית' מקיים כל העולם... ולכן הכל תלוי בעבודת
בני ישראל שעל ידם מתעורר פנימיות חיות העולם... וכתוב יהיה
כי תבא, פירוש להיות עיקר שמחת בני ישראל בכניסתם לארץ
כדי שיביאו זכורים ושיבררו כבוד מלכותו בעולם, והוא עצמו
מצות הזכורים להיות ראשית כל דבר לשמו יתברך".

וביאור הדבר, שישראל, כאמור לעיל, הם תכלית וראשית הבריאה,
 משום שהם מוציאים לפועל את מטרת הבריאה. ומטרת הבריאה מה
 היא? "שיבררו כבוד מלכותו בעולם", ולשם כך נברא עם ישראל, כדברי
רבי צדוק הכהן (רסיסי לילה ל"ז): "והתכלית הוא הכרת השם יתברך
בעל הכחות כולם, דכל פעל למענהו - לקילוסו (שוח"ט ריש מז' י"ט) -
ומצד ההתפשטות שישראל הם המכירים זה".

אמנם הקב"ה היה יכול לברוא עולם באופן שכבודו יהיה נראה בו
 באופן גלוי ופתוח, בלי העלמה והסתרה. אכן הקב"ה, מקור הטוב,
 בדוקא הסתיר את כבודו מן העולם, כדי לתת מקום לעבודת ישראל -
 המגלים כבודו מתוך העולם החשוך, והופכים הירידה של העולם לעליה
 וגילוי כבוד, ועל ידי זה מתרבה שכרם.
 יסוד זה מתגלה על ידי מצוות זכורים שמורה על החזרת פרטי
 העולם לשורשם ומיחדם לכבודו יתברך.

ביאור הענין, שהקב"ה ברא את העולם בבחינת 'ראשית', 'בראשית'
 ברא אלוקים", כלומר, באופן ש"גופא בתר רישא אזיל" (עירובין מ"א
 ע"א), באופן שכל הפרטים נמשכים מנקודה התחלתית והם מכוונים
 להגיע לשלימות ולתכלית.

זהו אמנם התוכן והמשמעות של מצות זכורים - לגלות כי העולם
 לא נברא כמציאות נבדלת אלא כמציאות נטפלת ונמשכת אחרי
 ה'ראשית' האמיתית.

ובמקביל, ישראל, נקראו על שם ה'ראשית' 'ראשית תבואתו' -
 וענינם להתרומם ולגלות את בחינת ה'ראשית', לכוון את כל פרטי
 הבריאה וכל הכחות והמעשים הפרטיים שלהם בעצמם - לגילוי שמו
 יתברך, על דרך הכתוב (ישעיה מ"ג כ"א) "עם זו יצאתי לי תהלתי
 יספורו!"

23

Psalm 92
 A psalm, a song for the Sabbath day.* It is good to
 thank HASHEM and to sing praise to Your Name, O
 Exalted One; to relate Your kindness in the dawn and Your faith in the
 nights.* Upon ten-stringed instrument* and lyre, with singing
 accompanied by a harp. For You have gladdened me, HASHEM, with
 Your deeds; at the works of Your Hands I sing glad song. How great
 are Your deeds, HASHEM; exceedingly profound are Your thoughts.* A
 boor cannot know, nor can a fool understand this: when the wicked
 bloom* like grass and all the doers of iniquity blossom - it is to destroy
 them till eternity.* But You remain exalted forever, HASHEM. For

24 "טנא" נגמטריא ס', רמו לניטוריס אחד מס'. ולק נעלס ס' כפרשא ניטוריס" (בעל הטורים עס).

28 בבריאה קיימות שתי צורות הנדסיות: העיגול והקו. שתי צורות אלו מורות על שתי הפנים של הבריאה שהתבאר לעיל. מצד אחד עומד העיגול המסמל את הפן השטחי והאפל של העולם, צד ההמשך. העיגול מורה על מהלך שקבוע מראש המסתובב והולך בלי קץ, ועל כן אין לעיגול ראשית ואף לא אחרית, ובציור המהלך הראשוני ביותר של העיגול, כבר יכולים אנו לדעת את כל ההמשך עד סופו. לעומת זאת, שלא כדמות העיגול, לקו יש נקודת מוצא והמשך. דבר זה מורה על הבחינה האמיתית של הבריאה, שהיא נבראה ויצאה מנקודת מוצא, ויש לה תכלית שאליה היא שואפת והולכת תדיר. שתי הצורות הללו, הקו והעיגול, מיוצגות על ידי שתי האותיות, סמ"ד ווא"ו, כמו שיתבאר לפנינו, בע"ה.

29 האות המיצגת את בחינת העיגול היא האות סמ"ד - שצורתה כצורת העיגול, בלי ראשית ובלתי תכלית, בלי ראש ובלתי סוף. לעומת זאת, עומדת האות וא"ו - צורתה כצורת הקו. הקו שנמצא באות וא"ו נמשך מהאות ני"ד העומדת בראש הוא"ו - ו. ני"ד זו מורה על המחשבה ההתחלתית והיראשית שממנה נמשך הקו (ני"ד על שם המחשבה נאמרה" - רשי"י שמות ט"ו א'). וזהו גם הטעם שהאות וא"ו משמשת כאות חיבור בלשון הקודש, שהרי זהו שורש ענינה של אות זו - לחבר את כל המשכיות העולם לשורשה, בחינת חיבור האחרית לראשית.

32 Living Israel - R. Tatz 141
There is an idea that the phase of conception is dimensionless; the phase of continuation or maintenance is a perfect circle. The female phase of concretizing, bringing into the physical, is represented by a circle. A circle is the only shape possible which has no unique point; unlike any other geometric shape any of its segments is identical to all the others. From the smallest arc the rest is predictable. It has no newness at all. The danger of this phase is that it is open to staleness, to lack of creativity, to force of habit, to depression. If the female phase is maturely handled it gives expression to newness continually, if not it freezes, devitalizes, desensitizes. The letter of the alphabet which expresses this is of course the samech, a circle. The Torah teaches the idea that newness must be entirely fresh, maximally potent in the following way: in the entire description of the Creation in Bereishis (Genesis) there is not a single samech! A lengthy text written entirely without this letter! There is another parsha (section) in Torah which also contains no samech: not surprisingly it is the parsha of bechor, the laws of the firstborn!

35 אכן לשם כך באה מצות ביכורים, שענינה להפריש חלק מאותו טנא, ולחבר חזרה את האחרית לראשית - וליחד את כל השפע ליחודו יתברך. את הביכורים לוקחים "אחד מסמ"ד" - להורות על לקיחת בחינת ההמשך, המסומלת על ידי הסמ"ד, וצירופה לבחינת היראשית, המסומלת על ידי אותו חלק "אחד" - המייצג את השורש לכל ההסתעפות.

25 והדברים שתומים ונעלמים - מדוע העובדה ששיעור הביכורים הוא אחד מסי' מהוה סיבה להעלמותה של האות ס' מפרשת ביכורים, והלא אנו היינו אומרים אולי להיפך, שעובדה זו צריכה לגרום להופעת האות ס' בפרשה. לרמז על שיעור המצוה?

26 כבר התבאר לעיל שיעולם הוא מלשון העלם (רבינו בחיי ריש בראשית). פירוש, שהקב"ה העלים והסתיר את יחודו מן העולם, עד כי על פני השטח נראה כי העולם קיים ופועל כהמשך מחויב מסיבה קודמת, ואותה סיבה, מחויבת אף היא, מסיבה שקדמה לה, וחוזר חלילה עד אין סוף. נמצא, שבמבט שטחי ניתן לחשוב שאין לעולם מקדש שברא אותו יש מאין, ואין מי שמוביל את העולם לתכלית שאליה הוא צועד ומתקדם.

27 אכן בתוך הקעלם הזה ישנו קרן אור: יעם זו יצרתי לי תהלתו יספרו" (ישעיה מ"ג כ"א) - יצירתם של כלל ישראל באה למלא את אותו "חיסרון" כביכול שנמצא בבריאה - להתרומם מתפיסה זו של המשכיות, ולגלות את בחינת היראשית של העולם - לתפוס שכל דבר מחודש ונברא לתכלית, ולכוון את אותם דברים למגמה שלשמה הם נבראו.

30 נמצא, כי העיגול והאות סמ"ד מסמלים את התפיסה הכופרנית בהשגת הבריאה, התפיסה הטוענת שהעולם אינו מחודש על ידי בורא שברא את העולם, אלא הוא קדמון, הפועל והולך על ידי מהלכים קבועים מראש, אין יד מכוונת לבריאה ואין מהלך על טבעי, הכל טבעי בטבע, לית דין ולית דיין, ח"ו.

31 לעומת זאת, הקו והאות וא"ו מכריזים ואומרים: כי יש ראשית ויש אחרית - יש מי שברא את העולם, והוא מנהיג אותנו לתכלית!

32 על פי יסוד דברינו, נוכל לטעום טעם, במצות ביכורים. מצות ביכורים היא מאותן המצוות המתייחסות לענין היראשית, כמאמרם ז"ל (בר"ר ע"ט): "ואין ראשית אלא ביכורים, שנאמר (שמות כ"ג) יראשית בכורי אדמתך". כלומר, הביכורים מורים כי העולם הוא מחודש, הוא יצא מנקודת מוצא והולך לתכלית, בבחינת קו. ובכן נצטוו להביא את הפרי שהבכיר אל בית המקדש, למקום שממנו יוצאת אל הפועל השגחתו יתברך, בבחינת ראשית, וזה מורה כי הקב"ה הוא מקור וראשית השפע.

34 על פי ההקדמות הנ"ל, בביאור משמעות האות סמ"ד וטעם מצוות ביכורים, נפתח לנו פתח לעמוד על סיבת העלמת האות סמ"ד מפרשת ביכורים (מוזכר לעיל בשם בעל הטורים), כי כפי שהתבאר לנו הסמ"ד מסמל את בחינת ההמשך המסובב והולך בלי ראשית ובלתי תכלית - הבחינה ההפוכה לענין הביכורים. על אף שהאות סמ"ד עצמה לא מופיעה בפרשה זו, מכל מקום היא נמצאת ברמז במלה "טנא" (נגמטריא שישים / ס') שבפרשת ביכורים, והביאור בזה הוא, כי ה"טנא" הוא הכלי המחזיק את השפע, והוא מסמל את השפע שעומד כמנותק ממקורו, כמצאות העומדת בפני עצמה בלי ראשית ומקור, בבחינת סמ"ד.

ובכן מבינים אנו מדוע עצם העובדה ששיעור הביכורים הוא אחד מסי הוא הסיבה להעלמתה של האות סי מפרשת ביכורים - כיון שאותה הפרשה מורה על ענין היראשית, שהיא הפך ענין הסמיך שמורה על ההמשכות.

38 The Voice of Truth - Green - 323

"This day the Lord your God commands you to observe all these statutes and laws" (Deut. 26:16). Midrash Tanhuma quotes: "Come let us raise a joyful shout before the Lord" (Ps. 95:1). Moses saw that the first fruits (Deut. 26:1-11) would one day no longer be brought, so he instituted prayer in their place. My grandfather of blessed memory said that prayer, too, was a way of giving the first [of each day] to God, another sort of "first fruits."

But the meaning of "this day" in the verse still needs to be clarified. The Midrash and RaSHI both say: "Each day these should be like new in your eyes." [Why "like new"?] Is someone out there trying to fool the person, giving him something that isn't really new, but is "like new"? God forbid! It is re-

ally within human power to renew each thing. The renewal is there within everything, since God "renews each day, constantly, the work of Creation." "Constantly" means in each moment. Nothing exists without the divine life-force, and the point in each thing that comes from Him never grows old, since His words are constantly alive and flowing.

39 However, "darkness covers the earth" (Is. 60:2). The outward "shell" hides that flowing point. Thus Scripture says: "Nothing is new under the sun" (Eccles. 1:9). That is the natural world that hides the renewal. But it is within the power of man to light up that point within the darkness; "This day the Lord your God commands you. . . ." God commands you to find [or "to make"!] "this day," the revelation of light, the shining speculum, within the very deed that hides the point.

40 Living Ignored - R. Taty 152-153

Rosh Hashana correctly lived should leave one supercharged. The energy achieved should be so great that the rest of the year can be lived accordingly - not as a continuation but as a constant experience of newness! Spark must become flame and that flame must spark a new blaze; always. That is Jewish living. There is a mystical idea that being alive today because one was alive yesterday is called dying. Being really alive means that one's life is generated today, not as a passive result of the past but as an explosion of newness now and always.

41 The Hebrew root אָנָּן meaning "I" has two fascinating derivatives, אָנָּן ana and אָיִן ayin. The word ayin means "is not", ana is much harder to translate - it indicates an inexpressible pleading or longing as in "Ana Hashem hoshi' a nu", the longing for redemption. These words, ayin "is not", and ana, intense

104 תר-מ"ב-ע
(תרמ"א) 37

במדרש המהולל ראה מנייה שביכורים עמדו ליבטל חיקן ג' חמלות. כ' [אני] הביכורים החמורר ההחמרות צבולם ע"י שנתנו הראשית א"י ית' והעלו כל דבר לשורשו נחמורר להם החמרות החיות מן הפרש. שני' אחת נחמורר צבולו צב"י מ' בראשית. ולכן כ' אח"כ וקומתו בכל הטוב שקור ע"י הביכורים להגות הנגה היכל קנו כבדו העולם.

hope for the future, also mean "from where" and "to where". When one asks "Where have you come from?" one says *me'ayin ba'ta*. When one says "Where are you going?" one says *ana telech* (or *le'an*). But incredibly, if one stops to consider the literal meaning of these expressions, a most inspiring depth becomes apparent: *me'ayin ba'ta* - "From where have you come?" literally means "You come from nothingness"! And *ana telech* - "Where are you going?" literally means "You are going to an inexpressibly great dimension"!

42 Hebrew, the language of holiness, is pregnant with spiritual depth. The simple, mundane idea of a person arriving from some previous place is expressed in common Hebrew as the transition from nothingness to his present state (*yesh me'ayin* - something from nothing!) In other words, the spiritual grasp of this moment is that it is relative to the previous moment as existence compared to nothingness! That is newness! And from this moment to the next the explosion is so great that it cannot be translated! That is the striving of a spiritually sensitive person, to generate new inner life continually.

43 Avraham Avinu says of himself "*Va'anochi afar va'efer* - And I am dust and ashes". Torah is never mere poetry, every nuance has infinite meaning. What is the meaning of "dust and ashes"?

The idea is this. Ashes are the bare elements left when a substance has been completely burned. "Dust" of the earth is the rich soil in which growth takes place. Avraham, who most profoundly represents the idea of newness, of being the father, the founder of the Jewish people, who forged a whole new way of living, sees himself as constantly incinerating what he has become in order to use those elements as soil for new growth. No element of his development is allowed to continue

passively, here today because it was here yesterday. All of his being is distilled into a memory which is the nucleus for a new birth - constantly! That is the power of *chiddush*, self-generating newness, the source of spiritual life and growth.

44

ועכשיו שאין לנו בחי'ק וביכורים
לדין לעורר הכל ע"י תפילה. כח"ש ח"י וע"ה סתור
ספיקו התעוררות שלכך כ"ה להביא התעוררות לעולם
כל יום

46 The Art of Jewish Prayer - The Haggadah - pg 9

45

Our Sages ordained that we are supposed to pray three times a day—in the morning, in the afternoon, and in the evening.⁴ The reason is that we need to include God in our lives at different times throughout the day. When we arise in the morning, we need to go into the day knowing that each day is a gift which God graciously gave us. This awareness results in our relating better to people during the course of the day. It sets the stage for our being ethical in our business and personal dealings, and for our being appreciative of what we have. Once we realize that everything we have is a gift from God, we want to dedicate our resources to developing spiritual goals rather than to misusing our resources. The whole experience of the day thereby becomes one in which God is actively involved.

הקשר בין תפילה וביכורים מבואר על פי הנלמד לעיל, שהביכורים מורים על בחינת היראשית שבבריאה, על תפיסת העולם כמציאות מחודשת המכוונת לתכלית - לגילוי מלכות שמים. ועל ציר זה גופא סובבת והולכת עבודת התפילה, שכל ענינה לתפוס בחינת ה"מאין" שממנה יצא העולם, בחינת היראשית.

ומה נפלא הדבר למתבונן במוקד לשונם של חז"ל שדקדקו ואמרו 'עמד והתקין שיהיו מתפללין שלשה פעמים בכל יום'. חז"ל לא דברו על מושג התפילה באופן כללי אלא התייחסו לגי' זמני התפילה. והדבר מבואר על פי האמור, כי אותן ג' תפילות נתקנו בזמני התחדשות הבריאה - על דרך מאמרם ז"ל (ברכות כ"ט ע"ב): "מצווה להתפלל עם דמדומי חמה... - ייראוך עם שמש ולפני ירח זור זורים...". וכדברי הרמח"ל (דרך הי' - חלק ד' פרק ד' - בק"ש): "בכל בוקר ובכל ערב מתחדשים הסדרים ומשמרות המלאכים לתפקידתם כפי סדר ההנהגה".

47 In the middle of the day, it is easy to get so caught up in our ability to create and to control the world that there is a danger that we will forget there is also a God. While we're busy working, it's easy for us to feel that everything we accomplish is due to our efforts alone. We are therefore required to pray the afternoon service at a time when we have to drop everything we're doing in order to pray. Doing this makes a powerful statement that even in the midst of our creativity, we recognize that our success and creative abilities are also blessings from God.

זמנים אלו של התחדשות טבע הבריאה מסוגלים לתפוס את נקודת היראשית הכללית של כל הבריאה כולה - לתפוס את העולם כמתחדש, ולחברו אל שורשו - לכוונו לאותה תכלית שאליה הוא מכוון להגיע. לשם כך תיקנו חז"ל לומר ברכת "יוצר המאורות" שחרית, וברכת "מעריב ערבים" ערבית, ולאחר מכן לקבל עול מלכות שמים בקריאת שמע, כדי לחבר את ה"מאין" באותו יחד עם ה"לאן" אתה הולך". במלים אחרות, להכיר בהתחדשות ההויה, בבחינת "המחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית", ומכוח אותה הכרה - לקבל עול מלכות שמים, ולכוון את הבריאה לתכלית שלמענה היא התחדשה.

The evening prayer teaches us the concept of faith and belief. Even if we haven't accomplished everything we wished to do today, there will be new opportunities for accomplishment tomorrow.

ומכוח ההתחזקות בבחינת היראשית שבתפילה, נזכה להתגבר על אותה תפיסה שהעולם פועל והולך על ידי מהלכים קבועים מראש, בבחינת עיגול וסמ"ך. ונזכה לגילוי השלם של בחינת היראשית על ידי

These three critical elements—the opportunity of the day, recognition that our creativity and power are blessings from God, and faith—help us share our life experiences with God.

Living Inspired

48 We must live on the plane of chiddush, newness. We must never expand into the natural. The first law in the Shulchan Aruch, the code of Jewish law, concerns the beginning of the day, the first obligation of the day. It is fascinating that that first halachic obligation is to get out of bed! Understood superficially, this is good advice. But there is much more than that here: what is intended is a basic lesson in beginnings — if one is strong as a lion to arise in the morning, if one begins the day with no laziness, not allowing the sluggishness of natural human inertia to contaminate the moment of waking, of first consciousness, then the day can be spiritual, elevated!

- Summary: "Reishit":
  - Creation of the world
  - Dependent on the Chesed of Hashem
  - Everything has a purpose
- Theme:
  - Total dedication
  - Renewal of the world
- Prayer 3x a day:
  - Intellectual, emotional and physical components
  - Sensitive to changes in the day
- Basket:
  - Humility
  - Danger of staleness
- Lesson:
  - Complete relationship
  - Viewing life with newness

Everything goes after the beginning! Pure beginnings, beginnings beyond time, cannot possibly provide a foothold for the negativity of staleness and depression. That is indeed the most fitting beginning for a code of Jewish law!

49 There is no negativity in the moment of new creation. While the energy of creativity is flowing, depression and despair are impossible. The spiritual root of depression is lack of growth in the personality. When time ticks away and nothing new is being built, when all is static, the neshama feels the cold hand of death.